

מבית קהילת "חזון הדור הצעיר" (ע"ד)

יום שישי
 יב' אייר ה'תשע"ו (20.5.16)

מסיני בא... הרב פרופ' חביב יצחק

והעוֹשֵׁק חוֹגֵג, אִם מִלִּיּוֹן ילִדִים רַעֲבִים, אִם מִלִּיּוֹן ללא קורת גג משלהם, אִם מִלִּיּוֹן מוֹבְטָלִים. הפּעֵרִים בַּחֲבֵרָה גְדֹלִים, וְכָל בַּעַל שְׂרָרָה לֹוֹקֵה לַעֲצֵמוֹ לִפְנֵי שְׁנוֹתַי לְצִיבּוֹר אֶת שְׁרוֹתַי. לִכֵּן עֲלֵינוּ לַחְגוֹג אֶת שְׁנַת הַשָּׁשִׁים וּשְׁמוֹנֵה בָּאֲרָצוֹ עִם הַתְּחַזְקוֹת גְּדוֹלָה שֶׁל הַכֶּרֶת הַטּוֹב, וּשְׁמַחָה עַל הַקִּיּוּם, כִּי הִיא שְׁמֹאֲדַת בֵּינֵינוּ, וְהִיא שְׁמוֹחֶקֶת אֶת הַמַּחְלֻקוֹת.

לִמְדָנוּ בַּגְּמָרָא בְּקִידוּשֵׁין בְּדַף הַיּוֹמִי עֲקָרוֹן ש"מָה לוֹ לְשִׁקְרָה ז"א, אִדָּם שְׁטוֹעַן טַעְנָה שְׁאִין לוֹ בַּה רוּחַ אוֹ הַפֶּסֶד, הִרִי הוּא נֶאֱמַן. בְּנִיגוּד לַטַּעֲנוֹת רַבּוֹת שְׁעוֹלוֹת, לְשֶׁר בַּטְחוֹן אִין מְנִיעַ לְרַצּוֹת אֶת הַשְּׁמַאֵל, גַּם לֹא לִסְגָן הַרְמַטְכָל, וְלֹא לְרַמְטְכָל עֲצֵמוֹ. וְכֵן, כְּשֶׁמִּסְפַּר הוֹלֵךְ וְגוֹבֵר שֶׁל אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵינוּ עוֹמְדִים מוֹל קֶהֶל הָעֵדָה וּמוֹכִיחִים אוֹתָהּ עַל אֲמוֹת הַמוֹסֵר שְׁלָנוּ, וּסְדָרֵי הָעֵדִיפּוֹיּוֹת שְׁלָנוּ, זֶה צָרִיךְ לְהַדְלִיק אֲצֵלָנוּ נוֹרָה אֲדוּמָה, שְׁמָא אֲנַחְנוּ מִתְחַלְלִים בַּמְדָּרוֹן הַפִּילּוֹג שְׁרַח"ל, אִיךְ הוּא נִגְמַר כּוֹלָנוּ לּוֹמְדִים מִדְּפֵי הַהִיסְטוֹרִיָה. יו"ר הַכִּנְסָה בְּנֵאוֹם הַדְּלֻקָּה הַמְשׁוֹאוֹת, מְדַבֵּר נֶגֶד חֲרָמִים, סָגֵן הַרְמַטְכָל, הַרְמַטְכָל, וְשֶׁר הַבַּטְחוֹן מִתְרַעֲעִים מִפְּנֵי אִיךְ שְׁנֵרָאִים הַדְּבָרִים כְּלִפֵּי הָעוֹלָם, נְשִׂיא הַמְּדִינָה, בְּנֵאוֹם הַשְּׁבִטִים, נְשִׂיאַת בֵּיה"מ הָעֲלִיּוֹן, וְעוֹד, וְעוֹד, וְעוֹד. כָּל אֱלֹהִים קוֹרְאִים לָנוּ לְהַתְּבוֹנֵן, הָאֵם הַדְּחָק לַעֲלוֹת בְּהַר לֵאלֹהֵי דִיחוּי, הַדְּחָק לְשִׁלוֹט בְּדֶרֶךְ הַיָּמִין כְּאִילוֹ כָּל הָעַם מִסְכִּים עִם גִּישָׁה זֹאת, כָּל אֱלֹהִים מְאִימִים עַל מַרְקָם הַחֲבֵרָה שְׁלָנוּ, פּוֹעֲרִים תְּהוֹמוֹת בֵּין עוֹד וְעוֹד צִיבּוֹרִים.

אִם כֵּן מָה עֲלֵינוּ לַעֲשׂוֹת. עֲלֵינוּ לְהֵאֱמִין, וְגַם לְרֵאוֹת בְּעֵינֵינוּ, אִיזוֹ כְּבֵרֶת דֶּרֶךְ אֲרוּכָה כְּבֵר הַתְּקַדְּמוֹ, וְהַתְּמַקְּדָה בְּעִשְׂיָהּ וְהַהֲגַשְׁמָה, וְלִתֵּת לְתַהֲלִיכִים אֶת הַזְּמַן שֶׁהֵם צָרִיכִים, כְּבֵר עֲכָשִׁיו הַיָּמִין 55% מֵהָעַם, וְזֶה הוֹלֵךְ וְעוֹלָה. לִכֵּן עֲלֵינוּ לְהַתְּפַלֵּל בְּקוֹרְאֵינוּ אֶת תְּהִלָּתוֹ 20 בְּזִמְנֵי שְׁחֲרִית, שִׁיִּיעַ לָנוּ וּלְמִנְהִיגֵינוּ לְבַחֵר בְּטוֹב, וְלִהְיֵר בְּטוֹב, וְלַעֲצוֹר וּלְכַבּוֹת אֶת אֲשֶׁר הַמַּחְלֻקָּה, וּמִמִּילָא, אִם נִגִּיעַ לְשִׁלוֹם בֵּית, לֹא נִדַּע עוֹד צַעַר אוֹ פֶּגַע, וַיִּבּוֹא לָנוּ גּוֹאֵל צַדֵּק בְּב"א.

"ימי שנותינו בו שבעים שנה"
 "אז תרצה הארץ שבתותיה"
 מְבוֹאֵר בְּסִידוֹר הַגְּרָ"א שְׁתַּהֲלִים 20 יִשְׁנֵן שְׁבַעִים מִלִּים כְּנֶגֶד שְׁבַעִים שָׁנָה קִשׁוֹת לִפְנֵי בּוֹא הַמְּשִׁיחַ. שְׁבַעִים שָׁנָה, לְמַדְנָו בַּעֲבֵר חֲלָפוֹ מִבֵּית רֵאשׁוֹן עַד בֵּית שֵׁנִי, וְכֵן שְׁבַעִים שָׁנָה אַחֲרֵי בֵּית שֵׁנִי, פֶּרֶץ מִרְדֵּי בַר כּוֹכְבָא, שְׁצִיפּוֹ לְחַזּוֹר וּלְבַנּוֹת בֵּית שְׁלִישִׁי. וְאֵז בָּאָה גְלוֹת הַחֵל הַזֶּה, שְׁתַּגְּמַר בְּמַהֲרָה. וּמְבֹאֵר הַגְּרָ"א שְׁבַשְׁלֵב זֶה בְּסִידוֹר עֲלֵינוּ לְהַתְּפַלֵּל שִׁצִּיל הַקְּבִ"ה בְּרַחֲמָיו אוֹתָנוּ מִשְׁבַּעִים שְׁנוֹת חֲבִלֵי מְשִׁיחַ. אֲבָל יִשְׁנֵן עוֹד צֵמֵד שְׁבַעִים שָׁנָה. שְׁבַעִים שָׁנָה שְׁמַסְבִּירוֹת בְּצוּרָה יוֹתֵר עֲמוּקָה אֶת חוֹרְבָן שְׁנֵי הַבָּתִּים, וּשְׁחֻשׁוֹב לָנוּ לְהַתְּבוֹנֵן בָּהֶם כְּדִי לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם בְּאַהֲבָה וַיִּרְאֵה כְּרָאוּי.

כְּשֶׁאֲדָם מַחְזִיק וְרַד כְּנֶגֶד אָפוֹ, תוֹךְ מִסְפַּר דְּקוֹת הוּא אֵינוֹ מְרִיחַ אֶת הוֹרֵד יוֹתֵר. הַסִּיבָה שֶׁהַקּוֹלְטָנִים לְחוֹמֵר הַרִיחַ נַעֲלָמִים כְּשֶׁהַרִיחַ מִתְּמִיד בְּאָפְנוֹ. כֵּךְ אֲנַחְנוּ מִתְּאִימִים עֲצֵמָנוּ לְמִתִּיאוֹת מִשְׁתַּנָּה, כְּמוֹ שֶׁהַעֵינֵינוּ מִסְתַּגְּלוֹת לְכַמוֹת הָאוֹר. הַלְּהִיךְ זֶה שְׁנִקְרָא דֶּה-סְנַסִּיטִיזְצִיָה, שְׁתַּרְגוּמוֹ הוֹרֵדֶת רִגִּישׁוֹת, תְּפַקִּיד מִרְכְּזֵי בְּהַתְּמַכְרוֹת. כָּל שֶׁאֲדָם תְּלוּי בְּחוֹמֵר כָּל שֶׁהוּא, בְּאוֹתוֹ זִמְנֵן גּוֹפּוֹ מִסְתַּגְּל לְכַמוֹת הַנוֹכַחִית, וְכְדִי לְהַרְגִּישׁ אוֹתוֹ דְּבַר, עֲלֵינוּ לְהַחֲשֵׁף לְכַמוֹת גְּדוֹלָה יוֹתֵר. הַלְּהִיךְ זֶה גַּם תְּפַקִּיד בְּהַעֲדֵר הַכֶּרֶת הַטּוֹב. בְּטַבַּע הַדְּבָרִים, אֲנַחְנוּ מִתְּרַגְּלִים לְכָל, וְכֵךְ כְּשֶׁאֲנַחְנוּ נַחֲשָׁפִים לְטוֹב, אַחֲרֵי זִמְנֵן אֲנַחְנוּ רִגִּילִים לֹא וְחַדְלִים לְהַרְגִּישׁ אֶת הַטּוֹב שְׁבוּ, וְכֵךְ הוֹפְכִים כְּפוּיֵי טוֹבָה.

כֵּךְ קָרָה בְּבֵית רֵאשׁוֹן, מִשְׁנַת בְּתַתְּצִ"ב לְבִרְיָאָה וְעַד בְּתַתְּקִ"ב, מְכִיבוֹשׁ יְרוּשָׁלַיִם ע"י דוֹד וְעַד שְׁבַנָּה שְׁלֵמָה אֶת אוֹרוֹתָיו בְּמַקּוֹם מַחְנֵה עֲלוּי הַרְגָל, וְהוֹבִיל לְמַרְדֵּי יַרְבַּעַם שְׁפִיצַל אֶת הַמַּמְלָכָה, עֲבָרוּ שְׁבַעִים שָׁנִים. כֵּךְ גַּם בְּזִמְנֵי הַמְּכַבִּי"ם, מִנְצַחוֹן הַמְּכַבִּי"ם עַל הַיּוֹנוּם, וְעַד לְפִילּוֹג מִמְּלַכְתָּם בְּמַחְלֻקוֹת בֵּין אַחִים, שֶׁהוֹבִילוּ בְּהַדְּרָגָה לְחוֹרְבָן בֵּית שֵׁנִי, עֲבָרוּ שְׁבַעִים שָׁנִים. אִם כֵּן, שְׁבַעִים שָׁנִים הוּא הַזְּמַן שְׁבַחֲיֵי הָאוּמָה, אֲנַחְנוּ עוֹבְרִים דֶּה-סְנַסִּיטִיזְצִיָה, מַעֲבֵדִים אֶת הַרְגִּישׁוֹת, מִתְּרַגְּלִים לְזַכּוֹת לְגוֹר בָּאֶרֶץ, וּמִתְחַלְלִים לְזַלְזֵל בַּה רַח"ל, וּמִתְעַיִיפִים מִלְּהוֹדוֹת לְשֵׁם עַל הַטּוֹבָה שְׁנַחֲלוּ, לֵה יִחַלּוּ דוֹרוֹת אֲבוֹתֵינוּ בְּמִשְׁךְ אֲלִפֵי שָׁנִים.

וְכִמוֹ בְּפַעֲמֵיִם הַקּוֹדְמוֹת, גַּם בְּבֵית זֶה, הַיָּמִין וְהַשְּׁמַאֵל שׁוֹנְאִים זֶה אֶת זֶה, כְּמַעַט יוֹתֵר מִמָּה שְׁכַל אֶחָד מֵהֶם שׁוֹנֵא אֶת הָאוֹיֵב,

הצטרפו אלינו
 תּוֹכְנִיּוֹת חִינוּכִיּוֹת לִילְדִים וְנוֹעָרִים • גַּמ"ח "רַךְ בְּשִׁמְחוֹת" - הַשְּׁאֲלַת צִיּוֹד לְשִׁמְחוֹת וּלְבֵית הָאֲבָל • גַּמ"ח "לְבִרְיָאוֹת" הַשְּׁאֲלַת צִיּוֹד רְפוּאִי וְסִיעוּדִי • מִרְכָּז הַלְּפַצַּת עֲרֵכֵי הַיְהוּדוֹת • חֲלֻקַּת מְצָרֵי מִזּוֹן • עֲרָבֵי תְּרַבוֹת • בֵּית מְדַרְשׁ יוֹצֵר לְדַתִּיִּים וּלְחִילוּנִיִּים • מִרְכָּז הַתְּנַדְּבוֹת קְהִילַתִּי • מִרְכָּז הַדְּרָכָה • חוּגֵי יִלְדִים

- מה בפנים?**
- חינוך באהבה**
העץ שצמח לרוחב
- מושג השבוע**
שנת היובל
- מבט לעומק**
תחושת הנפרדות המתעתעת
- סיפור לשבת**
בן אחד בלבד
- ממטעמי המטבח**
שקשוקה

**בסיעתא דשמיא אנו בונים
 מקווה לטבילת כלים**
 לְצִיבּוֹר הַרְחָב, בְּמִיקוֹם מִרְכְּזֵי בַּחֲצוֹר יִתֵּן לְתֵרוֹם וְלַהֲקִדִּישׁ אֶת הַמַּקְוֵה אוֹ חֲלָקוֹ לְרַפּוּאָה שְׁלֵמָה אוֹ לְהַבְדִּיל לַע"נ יְקִירְכֶם.
זכות מצווה זו תעמוד לכם ולב"ב עד עולם
 לְפִרְטִים מִיכָאֵל דְּאוּדִי 0525241675

שבת פרשת "אמור"

כניסת שבת	יציאת שבת
19:04	20:04
19:06	20:18

חזון הדור הגלילית
 בית שאן

"איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק"

חינוך בחיך ובאהבה ישראלה אלגלי

העץ שצמח לרוחב

היה אדם שהחליט לטעת במקביל לביתו גדר חיה מעצים. הוא קנה עשרה שתילים של עצי ברוש ושתל אותם בשורה ישרה. הוא השקיע, השקה ודישן את השתילים והללו גדלו לאט זקופי קומה, ישרים והדורים. כולם? לא! אחד העצים לא הלך בתלם, הוא גדל לצדדים במקום כלפי מעלה והפר את האיזון והיופי המיוחד של כל הגדר. האיש לא אמר נואש: "אם אין השתיל גדל כראוי – אעזור לו לגדול".

לשם כך קצץ את ענפיו שבלטו לצדדים ולרוחב, ומשזה לא הועיל אף קשר חבל סביבו הכל על מנת ליישר אותו, אך העץ המשיך לשאת את ענפיו לכל עבר. הדבר העלה את כעסו של האיש, הוא חזר למשתלה בה קנה את השתילים ואמר לגנן: "קניתי אצלך שתילים במיטב כספי, כולם גדלים לגובה ולתפארת, כמו שצפיתי מהם, רק אחד העצים מפריע לי, הוא לא גדל כמו כולם, מדוע? מה קרה לו?" הגנן הלך לראות במו עניו את העץ הסורר, כאשר ראה אותו הצטחק ואמר: "עכשיו אני מבין, בין כל עצי הברוש השתרבב שתיל אחד של אזדרכת, עץ האזדרכת ענפיו תמיד משתרעים לרוחב ובזכות זה הוא נותן צל טוב ופרחים יפים, בודאי שמת לב...."

"אני" וכי איך יכולתי להבחין בפרחים, כשכל הזמן התאמצתי לגדוע וליישר את הענפים, כדי שייצמחו בדיוק כמו השאר?" הופתע האיש, "כלומר לי בראש היתה תוכנית של ברוש, לכן לא יכולתי לראות את היתרונות של האזדרכת, אך גם הברוש לא היה לי, כל יצאתי קרח מכאן ומכאן".

נקודות לחשיבה

* **חנוך לנער על פי דרכו** – לא כולם שווים אפילו לא בתוך המשפחה, יש להתייחס לכל אחד בנפרד, לא לנסות להשוות בין הילדים.

* **קבלת השונה** – לכל אחד מעלות וחסרונות, כל אחד מוכשר במשהו אחר, כך אלוקים חנן אותנו וכולנו ילדיו, יש לשמוח במה שיש לנו ולקבל כל אחד כפי שנברא.

"האמן בילדיך ותן להם לטעות בזמן שהם לומדים"

חידה שבועית

אמיר צ'פניק

דנה הוציאה עוגיות מהארון.
דנה אכלה עוגיה אחת ונתנה ממה שנותר חצי לאחותה שרה. לאחר מכן אכלה דנה עוגיה נוספת ונתנה חצי ממה שנותר לה לאחיה דוד, וכך נותרו לדנה עוד 5 עוגיות.
כמה עוגיות היו לדנה בהתחלה?

נס"ד

קהילת חזון הדור הצעיר

השאלת ציוד לפזאי / סיעודי

גמ"ח "לבריאות"

השאלת ציוד לפזאי / סיעודי

כסאות גלגלים, קביים, הליכונים, רולטורים, מקלות הליכה, מיטה סיעודית ועוד...

גמ"ח "רק בשמחות"

השאלת ציוד לשמחות ובתי אבל

כסאות, שולחנות, גרילנדות, מקררים, סידורים, תהילים, מיחמים, סטנדים, אוהל אבלים ועוד...

פעילות קהילתית מגוונת

תוכניות לילדים ונוער, מרכז להפצת ערכי היהדות והמסורת, הפעלת סטודנטים ומתנדבים למען הקהילה, חלוקת מצרכי מזון למעוטי יכולת, ערבי תרבות לצעירים ולמבוגרים, הקמת מיזמים קהילתיים, בית מדרש יוצר לדתיים וחילוניים, עזרה לקשישים וגלמודים, מרכז התנדבות קהילתי, מרכז הדרכה, חוגי ילדים ועוד...

תגובות/הערות/ הארות

ניתן להעביר למערכת

דרך המייל hazondor@gmail.com

לתרומות:

בנק הפועלים 12 סניף 715 מס' חשבון 275150

ראשי: חצור הגלילית בית שאן והסביבה אליפלט והסביבה
052-5241675 050-8819236 052-3852431
(מיכאל דאוד) (ליאור מוסאי) (אילאב אסולין)

מסכת נחמה לשיעור

יזכור

- מרדכי בן מרים ז"ל
- מרדכי בת מורורי ז"ל
- רבקה בת פרי ז"ל
- דוד בן יהודה ז"ל
- עיוש בר איטו ז"ל
- רחמים בן יהודה ז"ל
- מירדכי בן ציפורה ז"ל
- ליזי בת מרים ז"ל
- עזרה איבגי בת סולטנה

פתגם חסידי

הרב ישראל ניסן מור יוסף

אף על פי שנמצאים בגלות, ובחושך כפול ומכופל דעקבתא דמשיחא, וההעלמות והסתרים של הנפש הבהמית הולכים ומתגברים- צריכים לדעת: שאדרבה – דוקא במצב זה נותנת התורה יותר כוחות כדי לתקן את החסרונות ובפרט כאשר עומדים בימי הספירה. (התוועדיות תשמ"ט ח"ג עמ' 120)

ממטעמי המטבח

יפית כהן

5 שיני שום קצוץ

1 פלפל חריף

4 ביצים

תבלינים: מלח, פלפל שחור, בהרט

המצרכים:

1 בצל יבש גדול קצוץ

1 גמבה אדומה קצוצה

6 עגבניות מקולפות חתוכות

לקוביות דקות

" בחיים אתה תפגוש שני סוגי אנשים, את אלו שבנו אותך ועזרו לך, ואת אלו שהרסו אותך והיו נגדך, אך לבסוף תצטרך להודות לשניהם. כי אחרת לא היית מי שאתה היום"

מבט לעומק

הרב מנחם סוכות

תחושת הנפרדות המתעתעת

נְכִי תִמְכְּרוּ מִמְכָּר לְעַמִּיתְךָ, או קְנֵה מִיַּד עַמִּיתְךָ, אֶל תּוֹנוּ אִישׁ אֶת אָחִיו.

בכדי לבאר את טעם המצווה הזו מביא המדרש את דבריו של שלמה המלך במשלי, מִתְּ וְחַיִּים בְּיַד לְשׁוֹן וְאֶהְבִּיהָ יֹאכַל פְּרִיָּהּ. ומספר המדרש: רבי, עשה סעודה לתלמידיו. הביא לפניו לשונות רכים ולשונות קשים. התחילו בוררין ברכים [- בוחרים את הלשונות הרכים] ומניחין הקשים. אמר להם, דעו מה אתם עושיין! כשם שאתם בוררין את הרכין ומניחין את הקשים, כך יהיה לשונכם רך אלו לאלו. לפיכך משה מזהיר את ישראל "וכי תמכרו ממכר..."

למה כוונת המדרש? מה הקשר בין הלשון לבין איסור הונאה? איך כל זה קשור למצוות שמיטה שבה פותחת פרשתנו? מדוע לבני אדם כל כך קשה להסתדר זה עם זה? למה בין המלאכים, למרות חשיבות תפקידו של כול אחד, אין קנאה ותחרות ואילו אנחנו נמצאים במצב תמידי של תחרות ורדיפה אחר הישגיות אישית?

אנחנו חיים בעולם בו תפיסת הנפרדות שולטת. שלושת הצירים המרכזיים בחיי כל אחד מאתנו, ה"עולם, שנה, נפש" - מימדי המקום, הזמן והאדם, גורמים לתפיסה גדולה של שונות. כאן זה לא שם, אתמול זה לא היום ואני זה לא אתה. ברובד החומרי, הגופני, זה גם נכון. הרי אין שום ממשק בין הגוף שלי ושל האחר, הגבול חד וברור וממילא התחושה של העצמי נפרדת.

מעלתו של האדם על פני הנבראים האחרים היא בלשון, בהיותו "מדבר". הדיבור הוא היכולת לגלות את הנפש לא רק לעצמי, גם לאחר. הגילוי של הנפש הוא זה שמאפשר למצוא חיבורים בהם אין מחיצות ביני לבין האחר. ה"לשון הרכה" היא היכולת באמצעות הלשון להגיע ליותר ויותר תחושה של אחדות, אחדות בה אין סיבה לשים את עצמי לפני האחר.

ההונאה היא תולדה ישירה של תפיסת הגוף, כשאני מזהה את עצמי בגופי הגשמי הנפרד, אפשר להגיע חלילה למצב בו אני רוצה לדאוג לעצמי על חשבון האחר. כאן דורשת מאתנו התורה להיות קשוב לאני הפנימי, לקול, לנשמה. ואיך?

מצוות שמיטה מלמדת אותנו לשחרר, יצר הקניין דוחף אותנו לשלוט במה ששלנו ולנצל אותו. אומר רבי יצחק במדרש כי "גיבורי כוח, עושי דברו", הוא כינוי שניתן לשומרי שמיטה. זו היא הגבורה האמיתית, וכדברי חכמנו, איזהו גיבור? הכובש את יצרו. דווקא ביטול הגבולות הפיזיים של האדמה, הוא שמאפשר להתחבר לפנימיות של הארץ.

לאחר שחרור הקרקע אפשר ללמוד גם ל"שחרר" את הגוף. רבי שמעון בן גמליאל מלמד אותנו בפרקי אבות: כָּל יְמֵי גְדֻלְתִּי בֵּין הַחֲכָמִים, וְלֹא מִצָּאתִי לְגוֹף טוֹב אֶלָּא שְׂתִיקָה. המצב האידיאלי עבור הגוף, הוא היכולת להשקיט אותו, לאפשר לקול הפנימי, לקול הנשמה, לבקוע מתוכו.

וכאן מגיעה המצווה הבאה, נְכִי יְמוּךְ אָחִיךָ וּמְטָה יָדוֹ עִמָּךְ וְהִחַזְקֵת בּוֹ... וְחִי אָחִיךָ עִמָּךְ. כשנברא האדם נאמר, וַיִּצְרָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָן מִן הָאֲדָמָה, וַיִּפַּח בְּאָפְיוֹ נְשֵׁמַת חַיִּים, וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה. אם ראית שלחברך חסר משהו, בגוף או בנפש, זה כנראה נמצא אצלך, שהרי אותה נשמת חיים היא יחידה אחת. אותם חיים שאתה יונק מהם, יש בהם בכדי ליתן לחברך ולהחיותו, כשאתה שואב מאותם החיים, אתה יכול לשאוב עבורו גם.

(מבוסס על תורתו של השפת אמת)

מושב השבוע

גרשון האריס

שנת יובל

אחרי 7 מחזורי שמיטה – 49 שנים – מגיעה שנת "היובל". ומקור המושג נצא בפרשתנו "בהר", פרק כ"ה, פסוקים ח-י"ד: "וספרת לך... שבע שנים שבע פעמים, והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה. והעברת שופר תרועה בחודש השביעי (חודש תשרי) בעשור לחדש, ביום הכפורים, תעבירו שופר בכל ארצכם. וקדשתם את שנת החמשים שנה, וקראתם דרור בארץ לכל יושביה - יובל היא תהיה לכם, ושבתם איש אל אחוזתו, ואיש אל משפחתו תשובו... קדש תהיה לכם - מן השדה תאכלו את תבואתה."

באותה שנה, כל העבדים היו משתחררים, והנחלות היו חזרו לבעליהם המקוריים. וכמו בכל שנת שמיטה אחרת, היה איסור על עבודת הקרקע בארץ ישראל. אולם, על פי ההלכה למצוות היובל קשר הדוק לארץ ישראל ולישיבת **כל** היהודים בה, ולכן למעשה בתקופות ארוכות בהיסטוריה היא כלל לא התקיימה. מעיין שלא לגמרי ברור מה מקורו של המושג "יובל"... תרגום אונקלוס ותרגום יונתן בן עוזיאל

בן אחד בלבד

שתי נשים שאבו מים מן הבאר, ניגשה אליהן שלישיית. מרחוק ישב זקן אחד ונח על אבן.

אמרה האחת לחברתה: - בני זריז ואמיץ איש לא יעלה עליו

בית שני הגובלים כאן M נקראה שן - ושלי שר כזמיר, אין דומה לו בשירתו, אמרה השניה.

והשלישית שותקת.

- מדוע את שותקת ולא מספרת כלום על בנך? שאלו אותה שתי הנשים,

- מה יש לי לספר? אומרת היא, - בבני שום דבר מיוחד, נער הוא ככל הנערים.

שאבו הנשים מים מילאו הדליים והלכו לדרכן.

והזקן הולך אחריהן.

הולכות הנשים ועומדות, כבדים הדליים, הידיים כואבות, המים נשפכים, הגב כואב.

והנה לקראתן שלושה ילדים קופצים ורצים, הראשון מקפץ, מתהפך על ראשו, והנשים נהנות ממנו.

השני שר שירים, כזמיר ביער שר הוא, שומעות הנשים ומתמוגגות.

והשלישי רץ אל אימו, לקח ממנה הדליים הכבדים ונושא אותם הביתה.

שאלו הנשים את הזקן: - נו, איך הבנים שלנו?

היכן הם? ענה הזקן - אני רואה בן אחד בלבד

ת

|

ע

|

ברכה והצלחה לכל בית ישראל ובכללם ל...

לז	ברכה והצלחה	אל נא רפא נא
עדה עטייה	אוסנת יסכה בת רבקה	
נתנאל טלקר	יואב בן לאה	
חנניה ביטון	חנה בת מרים	
משה דואב	רון בר עדנה	
	אליה בת סיגל	
	אביגדור בן שרה	

